

Sygnatura akt VI Ka 936/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **8 listopada 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Prażmowski

Protokolant Marzena Mocek

przy udziale Barbary Mocek

Prokuratora Prokuratury Rejonowej w T.

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2016 r.

sprawy **R. L.** ur. (...) w R.,

syna A. i G.

oskarżonego z art. 177§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 5 maja 2016 r. sygnatura akt II K 97/16

na mocy art. 437§ 1 kpk, art. 636 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 150 (sto pięćdziesiąt) złotych.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach wyrokiem z dnia 5 maja 2016br. w sprawie o sygnaturze II K 97/16 uznał oskarżonego **R. L.** za winnego popełnienia występku z art. 177§1 k.k. polegającego na tym, iż w dniu 3 lipca 2015r. o godz. 13:35 w T. na ulicy (...) skrzyżowanie z ulicą (...), kierując samochodem osobowym m-ki F. (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że zbliżając się do skrzyżowania, nie zachował szczególnej ostrożności jadąc z prędkością niezapewniającą panowania nad pojazdem i uderzył w tył stojącego samochodu m-ki M. (...) o nr rej. (...), który przetoczył się i uderzył w stojący przed nim pojazd m-ki V. (...) o nr rej. (...), wskutek czego kierująca pojazdem m-ki M. – K. K. doznała obrażeń ciała w postaci skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa oraz stłuczenia ze skręceniem odcinka lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa, które to obrażenia spowodowały naruszenie prawidłowych czynności narządów ciała na okres powyżej siedmiu dni i za to na mocy art. 177§1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. wymierzył oskarżonemu karę samoistnej grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 15 złotych.

Sąd na mocy art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej K. K. nawiązkę w wysokości 10.000 złotych tytułem zadośćuczynienia.

Sąd na mocy art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 złotych tytułem opłaty, a na mocy art. 627 k.p.k. obciążył go pozostałymi kosztami procesu w wysokości 1001,22 złotych.

Apelację od tego wyroku złożył obrońca oskarżonego, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nieprzyjęciu przez Sąd I instancji, że wina i stopień społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu jest nieznaczny, gdy tymczasem sposób i okoliczności popełnienia czynu, motywacja oskarżonego oraz rodzaj i charakter naruszonego dobra świadczą o tym, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, zaś pozostałe okoliczności, tj. postawa oskarżonego, niekaranego wcześniej za przestępstwo umyślne, jego warunki i właściwości osobiste oraz dotychczasowy tryb życia przemawiają za zastosowaniem wobec niego dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania karnego z art. 66 § 1 k.k.,
- co w konsekwencji skutkowało rażąco niewspółmiernością kary wymierzonej oskarżonemu, w sytuacji gdy z okoliczności przedmiotowej sprawy, a w szczególności stopnia zawinienia sprawcy, celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara ma osiągnąć w stosunku do sprawcy, sposobu zachowania sprawcy w trakcie przestępstwa, zasada indywidualizacji, przemawiały za warunkowym umorzeniem postępowania karnego,
- obrazę przepisów prawa materialnego, art. 115 § 2 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i pominięcie przez Sąd I instancji przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu wszystkich dyrektyw wynikających z tego przepisu.

Formułując powyższe zarzuty wniósł o zmianę wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania lub o uchylenie orzeczenia i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie jest zasadna i nie mogła zostać uwzględniona. Poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, w oparciu o właściwie zebrany i oceniony materiał dowodowy, należy uznać za trafne, a swoje stanowisko Sąd uzasadnił w sposób należyty, zgodnie z art. 424 k.p.k.

Nie potwierdziła kontrola przeprowadzona przez Sąd Odwoławczy, by Sąd I instancji dopuścił się w zaskarżonym wyroku błędów w ustaleniach faktycznych, bowiem o błędzie w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku można mówić jedynie wtedy, gdyby Sąd Orzekający oparł wyrok swój na faktach niezajdujących potwierdzenia w wynikach przeprowadzonego postępowania dowodowego albo też z prawidłowo ustalonych faktów tych wyprowadziłby wnioski niezgodne z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy lub doświadczenia życiowego. Sąd Rejonowy jednak oparł swoje orzeczenie na faktach, które znajdują oparcie w wynikach postępowania dowodowego, a wnioski wysnute z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego zgodne są z prawidłami logicznego rozumowania, zatem uchybień w tym zakresie przy rozpoznawaniu przedmiotowej sprawy nie dopuścił się, a więc uznać należy, iż Sąd pierwszej instancji poczynił właściwe ustalenia faktyczne w oparciu o właściwie zgromadzony materiał dowodowy.

Wypada więc zauważyć, że Sąd I instancji w sposób wnikliwy i wszechstronny rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, zaś swe stanowisko właściwie i szeroko umotywował. Ocena materiału dowodowego przez Sąd nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów, zaś ustalenia swe Sąd I instancji właściwie, logicznie i szeroko uzasadnił, a prawidłowość rozumowania i podniesione argumenty nie budzą zastrzeżeń w najmniejszym zakresie.

Zaskarżony wyrok w zakresie orzeczenia o winie, w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie budzi wątpliwości Sądu Odwoławczego, podobnie jak zastosowana przez Sąd I instancji kwalifikacja prawna.

Zgodnie z ugruntowanymi poglądami doktryny i orzecznictwa przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu w aspekcie warunkowego umorzenia postępowania karnego należy mieć na uwadze zarówno stronę przedmiotową jak i podmiotową czynu.

Spośród elementów strony przedmiotowej czynu, Sąd Najwyższy w swym orzecznictwie wymienia jako decydujące o stopniu społecznej szkodliwości czynu, przede wszystkim rodzaj dobra, w które godzi przestępstwo, charakter i rozmiar szkody wyrządzonej lub grożącej dobru chronionemu, a także sposób działania sprawcy. Z kolei elementy podmiotowe, składające się na ocenę społecznej szkodliwości czynu, to przede wszystkim umyślność i jej odcienie, a także pobudki, motywy i cele sprawcy. Na korzyść sprawcy będzie przemawiać niski stopień lekkomyślności lub niedbalstwa w razie przestępstwa nieumyślnego. Na niekorzyść sprawcy będzie przemawiać upór w dążeniu do osiągnięcia przestępnego celu, premedytacja, dokładność w przygotowaniu przestępstwa, bezwzględność w działaniu.

Z treści uzasadnienia wyroku Sądu I instancji wynika, że określając stopień społecznej szkodliwości czynu, Sąd – zgodnie z treścią art. 115 § 2 k.k. – wziął pod uwagę umiarkowany stopień naruszenia przepisów o ruchu drogowym oraz zasad bezpieczeństwa przez oskarżonego, nadto uwzględniono także umiarkowany rozmiar wyrządzonej czynem szkody w postaci średniego uszczerbku na zdrowiu K. K. oraz nieumyślny charakter naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym.

Nie ma racji obrońca oskarżonego wskazując iż kodeks karny reguluje tylko trzy poziomy społecznej szkodliwości czynu, bowiem przytoczone w apelacji poziomy w istocie stanowią o odstępstwach od poziomu zwykle przyjmowanego dla danego przestępstwa, a więc mówią o ustaleniu takiego poziomu jako znacznego, nieznacznego czy znikomego – odbiegającego tym samym od standardowego ładunku społecznej szkodliwości czynu, który przyjmowany jest dla danej kategorii przestępstw. Ustalenie tym samym takiego odmiennego stopnia społecznej szkodliwości czynu powoduje bądź wymierzenie wyższej kary, bądź prowadzi do możliwości warunkowego umorzenia postępowania lub umorzenia postępowania.

W ocenie Sądu Okręgowego skoro Sąd Rejonowy zaakcentował w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że określając stopień społecznej szkodliwości czynu wziął pod uwagę umiarkowany stopień naruszenia przepisów o ruchu drogowym oraz zasad bezpieczeństwa przez oskarżonego, nadto umiarkowany rozmiar wyrządzonej czynem szkody w postaci średniego uszczerbku na zdrowiu to tym samym uznał, iż stopień ten nie różni się od standardowego stopnia społecznej szkodliwości czynu który przyjmowany jest dla przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. Mimo zatem braku wyeksplikowania tego wprost w uzasadnieniu wyroku brak jest tym samym podstaw do przyjęcia, iż stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jest nieznaczny. Pozostałe przytoczone przez obrońcę oskarżonego kwantyfikatory wyznaczania stopnia społecznej szkodliwości czynu – odnoszące się do sylwetki oskarżonego – nie wskazują na błędność takiego rozumowania Sądu.

Mając na uwadze treść 66 § 1 k.k. brak ustalenia iż stopień społecznej szkodliwości czynu jest nieznaczny powoduje, iż nie zachodzą przesłanki warunkowego umorzenia postępowania, niezależnie od postawy oskarżonego i pozostałych argumentów przytoczonych w apelacji.

Mając powyższe na uwadze Sąd Odwoławczy nie podzielił zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego i nie uwzględnił wniosków w niej zawartych, stwierdzając równocześnie, iż nie sposób uznać wymierzonej kary za rażąco surową, bowiem zarzut taki byłby zasadny jedynie wtedy, gdyby Sąd wymierzając karę nie uwzględnił wszystkich okoliczności wiążących się z ustawowymi dyrektywami wymiaru kary, a Sąd I instancji wymierzając karę właściwie ocenił okoliczności sprawy, zaś wymierzona kara mieści się w granicach sędziowskiego wymiaru kary.

Sąd Odwoławczy utrzymał stąd w mocy zaskarżony wyrok oraz wobec nieuwzględnienia apelacji zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę za II instancję w kwocie 150 złotych oraz obciążył oskarżonego wydatkami postępowania odwoławczego.